

December

OVOCIE DUCHA SVÄTÉHO

XII.

ČISTOTA

Kto z nás nemá rád čistý byt, čisté oblečenie, kto sa neteší z čistého vzduchu, čistej vody, jedla... Každé ráno si umývame tvár, čistíme si zuby, čisto sa oblečieme, pravidelne si umývame ruky, aby sme sa vyhli chorobám. Upratujeme a umývame, aby sme žili zdravo. Rovnako existenčne potrebná je aj vnútorná čistota, čistota srdca, duše. Sú dni a obdobia, kedy upratujeme dôkladnejšie, aby bolo na sviatky všetko pripravené a aby sme sa cítili dobre. Tak je to aj v duchovnom živote. Je tu advent, čas prípravy na Vianoce – nech je pre nás, kresťanov katolíkov, predovšetkým časom očistenia nášho vnútra, upratania si v sebe, usporiadania vecí, časom spolupráce s Duchom Svätým a s Máriou, aby sa Ježiš mohol narodiť do nášho čistého srdca.

Alexandrijský kresťan Leonidas, keď sa dozvedel, že bol udaný, a že bude za svoju vieru predvedený pred súd, v noci pred svojím uväznením vošiel do izby svojho milovaného syna Origena a pobožkal spiace dieťa na hrud', lebo vedel, že tam, v jeho duši, prebýva Duch Svätý. V myšlienkach prosil pre svojho syna o svetlo pravej viery a vytrvania v nej. A vieme, že Leonidas neprosil nadarmo. Jeho syn sa stal veľkým biblistom a teológom východnej cirkvi.

Čistota srdca, tela a viery spolu vnútorne súvisia. Sv. Augustín hovorí o veriacich ľuďoch, že majú veriť články Vyznania viery, „*aby veriac podriadili sa Bohu, podradení počestne žili, počestne žijúc, očisťovali si srdce a s očisteným srdcom chápali, čo veria.*“ Na inom mieste tiež hovorí: „*Nemo incredulus, nisi impurus – nikto nie je neveriaci, kto nie je nečistý.*“ Ako to aj Blaise Pascal výstižne vyjadril: „*Ak sa chceš presvedčiť o večných pravdách, nezhrmažďuj dôkazy, ale vykoreň si svoje náruživosti.*“ Tak to učí aj Katechizmus Katolíckej cirkvi: „*Tým, čo majú čisté srdce je prislúbené, že uvidia Boha z tváre do tváre a že mu budú podobní. Čistota srdca je predpokladom videnia Boha. Už teraz nás robí schopnými vidieť všetko z hľadiska Boha a prijímať druhého ako „blížneho“; dovoľuje nám vnímať ľudské telo, vlastné i telo blížneho, ako chrám Ducha Svätého, prejav Božej krásy*“ (KKC 2519).

Čistota ako ovocie Ducha Svätého pomáha človeku usporiadať si svoje srdce, telo i myseľ v súlade s Božou vôľou. V kresťanskej tradícii je čistota chápaná nielen ako telesná zdržanlivosť, ale predovšetkým ako vnútorná čnosť, ktorá vedie k integrite ľudskej osoby a k svätosti.

V Liste Galaťanom, kde Pavol apoštol opisuje ovocie Ducha Svätého, vymenúva aj skutky tela, ktoré sú opakom ovocia čistoty: smilstvo, nečistota, chlipnosť, modloslužba... (Gal 5, 19-20). I tu dáva sv. Pavol do súvisu vnútornú a telesnú nečistotu s neverou – modloslužbou.

Sväté Písmo nazýva démonov nečistými duchmi. Sú nečistí, pretože v ničom nehľadajú Boha, nemilujú ho, ale ho odmietajú. Sú teda vo svojej najhlbšej podstate, vo svojej vôli odvrátení od Boha a zaoberajú sa len sebou a ako škodiť druhým. Ich vôľa a ich úmysel sú zlé. V tom spočíva ich nečistota.

Takisto sa aj naše srdce stáva nečistým práve sebeckým, ktoré opakovane hľadá len svoje zámery, na úkor Boha a blízných. Sebecko spôsobuje, že pri všetkom, čo robíme, prechováme mnohé skryté vedľajšie úmysly, ktoré slúžia len nášmu egu a jeho uspokojeniu. Preto Ježiš hovorí, že nie to, čo vchádza do človeka, ale to, čo vychádza z človeka ho robí nečistým – jeho skryté zámery, sebecké žiadosti, neresti a vášne. („Človeka nemôže poškrvniť nič, čo vchádza doň zvonka, ale čo vychádza z človeka, to poškrvňuje človeka“ Mk 7, 15).

V liste Títovi, ktorého sv. Pavol ponechal postarať sa o kresťanov na Kréte, píše medzi iným tieto slová: „Čistým je všetko čisté...“ (Tit 1,15). Pavol varuje Títa pred zlou povestou obyvateľov Kréty a vysvetľuje mu, že nie veci samé o sebe škodia človeku, alebo ho robia nečistým, ale je tomu tak vtedy, keď s nimi spája sebecké, nečisté, takmer bezbožné úmysly. V takom srdci môže Boh len ťažko prebývať, pretože jeho chrám, srdce, je ovládané „nečistými duchmi“. Takéto srdce zároveň nedokáže spoznať Boha, ale všetko vidí a posudzuje v prevrátenom, sebaláskou a skrytou pýchou skreslenom svetle. Záleží teda na tom, akého Ducha, aký úmysel máme. Ten rozhoduje o čistote srdca. Čistota srdca neznamená byť oslobodený od nedokonalostí a slabostí. Ak by to tak bolo, potom by Ježiš svojich apoštolov, ktorí mali ešte mnoho chýb a nedokonalostí, nikdy nemohol nazvať čistými: „Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám povedal“ (Jn 15, 3).

Ako teda získame čisté srdce a ako si ho uchováme? V prvom rade musíme oň Boha prosiť a nechať si ho darovať. Už u proroka Ezechiela nám Boh sľubuje, že nám dá nové srdce a nového ochotného ducha: „A dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vás; odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa. Svojho ducha vložím do vášho vnútra a spôsobím, že budete kráčať podľa mojich nariadení, zachovávať moje výroky a plniť ich“ (Ez 36, 26-27).

Čistota je na jednej strane dar – Boh nás robí čistými, jeho láska a jeho smrť nás posväcujú. Nie vo vlastnej krvi (vlastným výkonom), ale v krvi baránka sme obmytí, ako sa to môžeme dočítať v Zjavení apoštola Jána. Aj sv. Pavol píše, že je to Boh, kto v nás spôsobuje, že aj chceme aj konáme (porov. Fil. 2,13). Na druhej strane je na nás s týmto darom spolupracovať. Naša spolupráca spočíva v prvom rade v čistote nášho úmyslu, našej vôle vyháňať sa príležitosti k hriechu a vo všetkom, čo robíme, hľadať Boha, jeho lásku a jeho vôľu. Človek, ktorý má čistý úmysel, všetko koná z lásky k Bohu a na jeho väčšiu slávu. A to platí aj vo vzťahu k blížnemu, aj v priateľstve a manželstve. Len v Duchu Svätom a s jeho pomocou dokážeme milovať blížneho skutočne bezpodmienečne a bez egoistických bočných úmyslov. Toto ovocie nás učí pochopiť a zakúsiť, že čistá láska nie je sebecká, ani vlastniaca, ale slobodná, darujúca a úprimná. Pomáha nám zachovať si jednotu duše a tela, umožňuje nám žiť v harmónii s Božím plánom lásky s človekom – naplno rešpektovať ľudskú dôstojnosť.

V tom spočíva žiť ovocie čistoty: mať čistý úmysel v srdci, žiť nezištnú lásku k blížnemu a mať čistú myseľ pre poznanie pravdy o Bohu.

Je teda dôležité, aby sme hodnotili naše srdce i to našich blízných práve podľa najhlbšieho úmyslu. Koľko ráz by naše súdy boli láskavejšie, trpezlivejšie a milosrdnejšie, keby sme neposudzovali zvonka, ale pokúsili sa preniknúť hlbšie. Ani Boh nehľadá na výsledok nášho konania, ale na pohnútky, z ktorých pramenia skutky. To, čo robíme, oslavuje Boha vtedy, keď máme správny úmysel. Boha oslavuje zmýšľanie našich srdc, naša láska. Z tejto perspektívy môžu pôsobivé ľudské skutky znamenať len málo pred Bohom, ak nie sú vykonané z lásky, ale pre vlastnú popularitu, prestíž. Na druhej strane iné, celkom nenápadné veci, urobené z čistým úmyslom pre Boha, sú pred Bohom veľmi veľké. To potvrdzuje Ježiš v pohľade na chudobnú vdovu, ktorú stretá v chráme: urobila viac, ako všetci ostatní (porov. Lk 21, 1-4).

Takýto človek, ktorý túži z celej sily milovať Boha a neurážať ho, ale naopak, robiť mu len radosť, ho bude stále viac poznávať. Boh sa mu totiž môže darovať podľa miery a bezvýhradnosti jeho dobrej vôle a túžby. Takýto človek bude aj vo vzťahu k druhým stále viac vyžarovať Boha a jeho čistou lásku.

CUDNOSŤ STRÁŽI ČISTOTU

Čistota si vyžaduje cudnosť (porov. KKC 2521-2524). Cudnosť znamená robiť správne rozhodnutia týkajúce sa vlastného vzhľadu a správania. Znamená to tiež odolávať pokušeniu prispôbiť sa modernej kultúre a možnostiam, ktoré ponúka dnešná móda. Cudnosť zrkadlí čisté srdce, ktoré túži po vyšších veciach a berie ohľad na druhých. V skutočnosti je to láska k dušiam iných, úcta voči blízkym. Súlad duše a tela sa prejaví navonok v našom správaní, prejave i obliekaní.

Všetci iste poznáme slová Svätého písma: „Z plnosti srdca hovorí ústa. Dobrý človek vynáša z dobrého pokladu dobré veci a zlý človek vynáša zo zlého pokladu zlé“ (Mt 12, 34-35). Skutočne, každý z nás svojim vzhľadom, gestami, vypovedanými slovami či konaním prezrádza to, čím je naplnené jeho vnútro – srdce. A tak srdce môže byť svätýňou Ducha Svätého, z ktorej navonok vyžaruje čistota, pravá hodnota slov, myšlienok, skutkov. Ale môže byť aj tržnicou, miestom nečistoty, nemravnosti, sebeckta, prameňom neporiadku vo vzťahu k sebe i k blížnemu.

Sv. Hyacinta z Fatimy mala krátko pred smrťou zjavenie, pri ktorom Panna Mária povedala: „Keby ľudia vedeli, čo je to večnosť, ako by sa len všemožne snažili, aby zmenili svoj život! Prídu módy, ktoré budú urážať Pána Ježiša. Osoby, ktoré slúžia Bohu, nemôžu byť otrokmi módy. V Cirkvi nieta miesta pre módu. Pán Boh je vždy ten istý. Hriechy, ktoré privádzajú do pekla toľké duše, sú hriechy nečistoty...“ Tieto slová sú v dnešnej dobe zvlášť aktuálne, pretože vidíme, aká móda vládne svetom. Tí, ktorí sa obliekajú neslušne, dávajú podnet k hriechu, sú zodpovední nielen za vlastné hriechy, ale aj za hriechy iných, ktoré zapríčinili. Neslušná móda je jedným z prostriedkov diabla pre zatratenie duší. Pomocou kultu tela, vyzývavosti a nemravnosti loví diabol mnohé duše. Pomôžme našim dievčatám a mladým ženám, aby pochopili zmysel cudnosti a túžili po čistote srdca i tela. Prosme Panu Máriu, Nepoškvrnenú, ktorej sviatok slávime v mesiaci december, aby nám pomohla uchovať si čistotu srdca a dbať o to, aby aj spôsob obliekania chránil oči a srdcia druhých, aby sme nedali zámienu pokušeniam tela a sveta. Modlime sa často modlitbu: „Ó, Mária, bez poškvrny dedičného hriechu počatá, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame, i za všetkých, ktorí sa k tebe neutekajú.“

ČO NÁM POMÁHA RÁŠŤ V ČNOSTI ČISTOTY?

- 1. Modlitba a sviatosti:** Pravidelná modlitba, účasť na svätej omši a sväté prijímanie. V Eucharistii prijímame nepoškvrneného Baránka, ktorý nás očisťuje a robí naše srdce podobné bielej hostii. Prijímame telo a krv, dušu i božstvo Ježiša, celého Krista aj s jeho myšlienkami, ktoré očisťujú naše nečisté myšlienky. Jeho Najsvätejšie Srdce, ktoré očisťuje naše srdce. Pravidelná a úprimná sviatosť zmierenia – svätá spoveď je základom života v čistote.
- 2. Vyhybanie sa pokušeniam:** Starostlivý výber toho, čo človek číta, pozerá a aké situácie vyhľadáva. Útek pred pokušením nie je prejav zbabelosti, ale mravnej sily.
- 3. Prinášať obety:** Každodenné malé obety z lásky posilňujú našu vôľu. Učia nás povedať „nie“ svojmu egu vo chvíli pokušenia.
- 4. Hľadať pomoc u svätých:** Úcta k sv. Jozefovi, ochrancovi nevinnosti a svätým, ktorí bojovali za čistotu, alebo položili za ňu svoj život: sv. Mária Goretti, sv. Alojz Gonzaga, bl. Anna Kolesárová...
- 5. Zasvätenie Panne Márii:** Zasvätenie Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu je zverením seba a celého svojho života do jej rúk, je utiekaním sa pod jej materinský ochranný plášť.
- 6. Spoločenstvo:** Byť súčasťou komunity veriacich, ktorí povzbudzujú a podporujú duchovný rast.

Záhalka alebo inak povedané lenivosť takisto patrí k vstupným bránam pre nečistotu. Svätý Ján Bosco, patrón a vychovávateľ mladých mal vždy obavy o svojich zverencov, keď sa začínali prázdniny. Podľa neho vtedy diabol žal najväčšie úspechy na poli nečistoty, pretože mladí nemali žiadne

povinnosti. Aj dnes je jedným z hlavných dôvodov, prečo majú mladí ľudia vážne problémy na poli čistoty, nuda a ľahký prístup k nemorálnym webstránkam. Už sv. Bonaventúra povedal: „Keď pracuješ, diabol ťa môže pokúšať, no keď nemáš nič na práci, prichádza ťa pokúšať množstvo démonov.“

ČISTOTA V RÔZNYCH ŽIVOTNÝCH STAVOCH

- **V manželstve:** Čistota sa prejavuje vernosťou a úctou medzi manželmi. Manželská láska má byť vyjadrením celého darovania sa, ktoré je v súlade s Božím plánom.
- **V celibáte:** Pre zasvätené osoby čistota znamená úplné odovzdanie sa Bohu v láske a službe, pričom zahŕňa zrieknutie sa manželstva.
- **U slobodných a mladých ľudí:** Čistota sa prejavuje zdržanlivosťou a prípravou na možné budúce povolanie (manželstvo, celibát či zasvätený život).

PRÍKLADY A PRÍBEHY O ČISTOTE

ČISTOTA AKO CESTA K SVÄTOSTI

Čnosť čistoty nie je iba o dodržiavaní pravidiel, ale o budovaní čistej lásky, ktorá nás približuje k Bohu. Svätí sú pre nás inšpiráciou, že život v čistote je možný a že je cestou k svätosti. Čistota je teda spôsobom, ako žiť v radosi a slobode, ktorú Boh ponúka každému, kto hľadá jeho vôľu vo svojom živote.

Jeden príbeh mení príbehy mnohých. Vysoká nad Uhom – nepatrná dedinka na východnom Slovensku. Hlavnou hrdinkou príbehu je Anka. Narodila sa 14. júla 1928. Mamka jej zomrela, keď mala 10 rokov. A tak mladučké dievča rýchlo dozrelo v mladú ženu, schopnú postarať sa o otca, brata i celú domácnosť.

Nebola na to úplne sama. Kamarátky k nej často zabehli, pomohli s prácou. Rady potom spolu šli na sv. omšu či na ruženec. Anka bola jednoduchá a skromná. Práve v tom vynikala. Zbožnosť mala vpísanú hlboko do svojho mladého srdca. To bolo jej múdrosťou. Isto ani len netušila, kolkým ľuďom ju odovzdá. Svedectvom života a rúznou odvahou v nevinnej krehkosti.

Písal sa rok 1944 a cez Vysokú prechádzal front. Všade vládol strach. Ľudia sa pred ruskými vojakmi skrývali v pivniciach. Anka chodila oblečená v čiernych šatách nebohej mamy. Chcela zakryť svoju mladosť, chrániť svoju nevinnosť pred vojakmi. Keď jeden z nich vtrhol do ich domu a našiel ich v pivnici, otec v snahe upokojiť situáciu povedal svojej dcérke: „*Haňka, daj mu niečo zjesť, iste je hladný.*“ Anka poslúchla, vojak si však za maskou šiat rýchlo všimol krásu a krehkosť mladučkého dievčaťa. Okamžite na ňu začal tlačiť, aby sa mu oddala. Anka napriek hrozbám, že ju zastrelí, rázne odmietla. Skočila naspäť do pivnice, vojak sa však vrhol za ňou a zreval: „*Rozlúč sa s otcom!*“ „*Apočko, zbohom! Ježiš, Mária, Jozef!*“ boli jej posledné a zároveň jediné zachované slová. Stačili mu dve rany. Ako veľmi muselo byť zranené jeho srdce, keď také čosi dokázal! Zabil ju priamo pred očami jej vlastného otca a vytratil sa do tmy. Nikto už o ňom nikdy nepočul. Bola noc, 22. november 1944. Otec zostal pri tele svojej mŕtvej 16-ročnej dcéry v pivnici až do druhého dňa, kedy mu muži pomohli potajomky z dosák stodoly stĺcť skromnú truhlu. Kvôli neutíchajúcim bojom v dedine bola pochovaná potajomky na druhý deň neskoro večer a bez kňaza. Pohrebné obrady dodatočne vykonal vtedajší farár Anton Lukáč až 29. novembra 1944. Po cirkevnom pohrebe do matriky zomrelých zapísal poznámku: *hostia sanctae castitatis* (hostia svätej čistoty). Do farskej kroniky v Pavlovciach nad Uhom dopísal, že Annu vo chvíľach, keď odvážne a bez zaváhania bránila svoju čistotu, posilňoval eucharistický Kristus, lebo krátko predtým pristúpila k sviatosti zmierenia a k svätému prijímaniu.

Neskoršia nepriaznivá spoločensko-politická situácia pre Cirkev na Slovensku neumožnila verejne sa zaoberať procesom blahorečenia Anny Kolesárovej, ale existujú vierohodné záznamy, že už v roku 1957 páter Michal Potocký SJ, rodák z Vysokej nad Uhom, zhromažďoval svedectvá o jej živote a smrti. Anna Kolesárová je vzorom príkladného kresťanského života. Jej čistý život je povzbudením a príkladom pre mládež a rodiny. Nápis na náhrobnom kameni výstižne charakterizuje jej krátky, ale cnostný život: *Radšej smrť ako hriech.*

Toto jej vnútorné nasmerovanie k Bohu, z ktorého čerpala silu, sa naplno prejavilo v jej hrdinskej odvahe, keď sa postavila proti morálnemu zlu a chránila si svoju dôstojnosť i čistotu aj za cenu obeť vlastného života. Čítajú to tisícky mladých, ktorí niekoľkokrát ročne putujú do malej dedinky s veľkým svedectvom. Anka púta. Mladí sa na púťach dozvedajú o jej odvahe, túžbe po svätosti, oddanosti Bohu a chcú sa jej podobať. Vybudovali v dedine centrum prijatia – Domček. V ňom sa stretávajú, zažívajú prijatie, a spoločenstvo. V túžbe rozdávať ho ďalej slúžia. S láskou sa vkladajú do dobrovoľníctva na púťach, aby sa čím viac mladých dozvedelo o Anke. Pri jej hrobe prosia o múdrosť čistého srdca, o milosť nových začiatkov, o dar živej viery. Túžia zakladať zdravé a pevné rodiny. Túžia spoznávať, ako im v tom čistota môže pomôcť. A veria, že Anka im k tomu pomáha z neba. Ako jedna z nich.

LEONARDO DA VINCI – TVÁRE NA „POSLEDNEJ VEČERI“

Akiste si počul meno jedného z najslávnejších maliarov, Leonarda da Vinciho. A kópiu jeho „Poslednej večere“, ktorú pôvodne namaľoval na stenu jedálne milánskeho kláštora, si iste aj videl. To si však už sotva počul, aká úžasná udalosť sa viaže k tomuto obrazu. Umelec práve uvažoval, kde nájde zodpovedajúci model pre namaľovanie vznešenej tváre Pána Ježiša, keď na jeho najväčšiu radosť v istom kostole zbadal medzi spievajúcimi chlapcami neobyčajne pekného mladíka. Pietro Bandinelli — takto sa volal mladík — vďačne si stal za model, aby podľa neho mohol umelec namaľovať tvár Pána Ježiša. Míňali sa mesiace, ba prešli dva roky, keď Leonardo znechutene chodil po uliciach, lebo nenašiel vhodný model pre Judášovu tvár. Hľadal niekoho takého, ktorému sa na tvári vyráža všetko to zlo, čo si len o Judášovi predstavujeme. Konečne našiel mladého, ale predčasne zostarnutého človeka, ktorému z hrubých črt sa ozývala skazená duša. Keď však maliar postavil tohto cudzinca pred „Poslednú večeru“ a chcel sa dať do práce, zostarnutý mladý človek sa srdcervúco rozplakal. Cudzí muž nebol nikto iný ako Pietro Bandinelli; dal sa na nemravný život, a tento hrozný hriech za dva roky znetvoril črty Kristovej tváre na črty Judášove! Keď sa toto stalo len s jeho telom, aká musela byť potom jeho duša?!

SV. TOMÁŠ AKVINSKÝ A JEHO BOJ O ČISTOTU

Sv. Tomáš Akvinský sa narodil v roku 1226 ako najmladší syn v šľachtickej rodine v Taliansku. Jeho rodičia chceli, aby sa stal benediktínskym mníchom v nádeji, že sa jedného dňa stane opátom alebo predstaveným niektorého prestížneho kláštora. Boh však mal iné plány. Počas jeho dospievania mnísi poslali svätého Tomáša študovať teológiu do Neapola, kde sa stretol s členmi dominikánskeho rádu. Dominikánsky rád bol v tom čase pomerne mladý a mal len veľmi malú spoločenskú prestíž. Svätý Tomáš sa zaujímal o dominikánsky spôsob života a napokon sa rozhodol aj proti vôli svojich rodičov k dominikánom vstúpiť.

Jeho rodičia sa však tak dôrazne postavili proti jeho rozhodnutiu, že ho nechali zatknúť vlastnými bratmi a uväznili ho v jednom z rodinných hradov. Nechceli ho pustiť, kým nezmení svoje rozhodnutie. On to však celý rok odmietal. Namiesto toho ticho študoval Bibliu a rástol v múdrosti a poznaní. Celá Tomášova rodina bola z čakania po roku veľmi unavená. Nič nezaberalo. Nakoniec

Tomášovi bratia vymysleli posledný plán. Boli si istí, že fyzické pokušenie Tomáša prinúti porušiť sľub čistoty. Potom by bol nútený opustiť svoje rehoľné povolanie.

Jednu noc bratia zaviedli do miestnosti, kde bol sv. Tomáš uväznený, sporo odetú prostitútku. Plán však nefungoval podľa ich predstáv. Svätý Tomáš okamžite vytiahol z krbu horiaci kutáč, ženu vyhnal z miestnosti, zabuchol za ňou dvere a kutáčom na ne vyrazil znamenie kríža. Potom padol na kolená so slzami vďakyvzdania a modlil sa, aby bol zachovaný vo svojej čistote a úmysle žiť rehoľný život.

Podľa záznamov z jeho kanonizácie mal Tomáš následne víziu. Z neba k nemu prišli dvaja anjeli, zviazali okolo jeho pásu cingulum (šnúru) a povedali mu: „*V mene Boha ťa pášeme opaskom čistoty – opaskom, ktorý nikdy nezničí žiaden útok.*“ V záznamoch o jeho kanonizácii sa uvádza, že mnoho rôznych ľudí, ktorí ho poznali, bolo svedkami jeho vysokého stupňa čistoty a cudnosti. Dar anjelov zachránil svätého Tomáša pred telesným pokušením a udelil mu trvalú čistotu, ktorá oživovala všetky jeho myšlienky a činy. Pápež Pius XI. o tejto udalosti napísal: „*Keby sv. Tomáš nezvíťazil vo svojom boji o čistotu, je veľmi pravdepodobné, že Cirkev by sa nikdy netešila zo svojho anjelského doktora.*“

Správanie svätého Tomáša počas jeho života je dôkazom, že skutočne dostal zvláštnu milosť čistoty a cudnosti – milosť, o ktorú sa teraz s nami prostredníctvom spoločenstva svätých rád podelí. Prosme ho preto o dar čistoty, aby sme tak ako on, rástli v poznaní Boha a v láske k nemu.

KONKRÉTNE KROKY

1. Vo Svätom písme čítame: „*Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám povedal*“ (Jn 15, 3). Znamená to, že čítanie a počúvanie Božieho slova nás očisťuje, robí náš zrak, sluch, srdce jasnejším, priezračnejším. Pol hodina čítania Svätého písma je pri splnení obvyklých podmienok dokonca spojená s odpustkami. Ak máme zakalený duchovný zrak, sluch alebo sme počúvali či videli niečo nepekne, nečisté, „umyeme si okná“ našej duše „prostriedkom“ Božieho slova.

2. Svätá Lucia, ktorú budeme sláviť 13. decembra, bola vo svojich 18-tich rokoch odvážnou kresťankou a v sile Ducha Svätého verejne obraňovala vieru. Povedala: „*Božie Slovo nemôže byť umlčané. To, čo hovorím, mi vnukol Duch Svätý, ktorý prebýva v tých, čo majú čisté srdce. My, ktorí veríme v Krista a snažíme sa viesť čistý život, máme Ducha Svätého, ktorý žije v nás a dáva nám silu, inteligenciu a česť.*“ Čisté srdce je naplnené Duchom Svätým, ktorý nám dáva chápať Božie slovo a odvahu ho hlásať. Je to poslanie nás kresťanov prinášať svetu evanjelium, radostnú zvesť o spásе ľuďom v našom okolí. Snažme sa o to počas adventu, aby sme im pomohli pripraviť sa na slávenie tajomstva vtelenia Božieho slova. Hovorme viac o pravom význame Vianoc a aj my sami sa viac upriamujme na príchod Spasiteľa.

3. Malá pomôcka (nielen) pre dievčatá a ženy: Skutočná krása vyžaruje z čistej duše. Ak chceš byť na Vianoce mimoriadne pekná, použi na to tie najlepšie prípravky: postaraj sa o svoju dušu dobrou svätou svedou, okrášli ju čnosťami a dobrými skutkami. Zober si príklad z najkrajšej ženy na svete – z Panny Márie.

4. Mladí ľudia často zápasia práve s pokušeniami proti čistote. Veľkou pomocou a povzbudením je mať spoločenstvo. Napr. Hnutie čistých srdc, Domček Anky Kolesárovej, alebo miestne spoločenstvá mladých. Na ceste znovuzískania alebo uchovania si čistoty nás nesie dôvera v Božie milosrdenstvo. Pán Ježiš sr. Faustína povedal úžasné slová, ktoré môžu byť útechou pre každého z nás: „*Tvoja láska je čistejšia ako láska anjelov, preto čistejšia, lebo bojuješ...*“ (Den. 1061).